του γιὰ νὰ γρικήση τὰ μακρινὰ μέσ' ἀπ' τὰ βαθιὰ τῶν αἰώνων χτυποκάρδια τῆς φυλῆς του. Μὰ γιὰ τέτοια ἔργα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρη μιὰ καθαρὴν ἰδέα, ἂν δὲν τὰ μελετήση καλά, καὶ δὲν τὰ ἀναλύση εὐσυνείδητα. Γιὰ τοῦτο σήμερα ἁπλῶς ἐδῶ σημειώνω τὸ πράγμα, ἐλπίζοντας πὼς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἰταλομαθημένους μας θὰ φροντίση νὰ μᾶς μιλήση γιὰ τὸ ἔργο καθὼς πρέπει.

Ὅ,τι θὰ ἤθελα ἐδῶ νὰ σημειώσω, εἶναι, ἄλλη μιὰ φορά, ἡ παιδικὴ ἀποκλειστικότητα κάποιων γνωμῶν ποὺ ριζώνονται καὶ σ' ἐμᾶς συχνὰ πυκνὰ ἀπὸ μισὰ διαβασματα κι ἀπὸ ἰδέες ὄχι βαθιὰ μελετημένες. Μιὰν ἀπὸ αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ ἰδέα πὼς πάει πια, ἐπικὰ ποιήματα δὲν μπορεῖ νὰ γραφοῦνε στὸν καιρό μας, οὔτε ποιήματα μακρόστιχα· ξύλα κούτσουρα. Ὅλα ὑπάρχουν· τίποτε δὲν περνᾷ, τίποτε δὲν παλιώνει. Μόνο στὰ χέρια τῶν μέτριων καὶ τὰ πιὸ καινούρια κινδυνεύουνε νὰ φανοῦνε σὰν καταζαρωμένα ἀπὸ τὰ γηρατειά. Καὶ τὰ ἐπικά, καὶ τὰ λυρικά, καὶ τὰ δραματικὰ στοιχεῖα, ἀθάνατα στὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν, περιμένουνε πάντα τὸν ποιητὴ ποὺ θὰ βυθιστῇ μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς σκέψης, γιὰ νὰ τὰ ξαναφαρέψη ἀπὸ κεῖθε, καθὼς ὁ Φάουστος τὴν Ἑλένη ἀπὸ τὶς ἀγκαλιὲς τῶν Μητέρων. Ὅλα τὰ εἴδη τοῦ λόγου ξανακαινουργόνοντκι καὶ μεταμορφώνονται, καὶ τὰ πιὸ παρκρημένα Καὶ κάθε ὕφος. Καὶ κάθε τρόπος. Μὰ πῶς, δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ τόπος νὰ τὸ παραστήσουμε.

*

Στοχασμὸς τοῦ Γκαῖτε :

Ἡ τρέλλα εἶναι νὰ νομίζῃ καθένας πὼς πρέπει νὰ διδάσκῃ ὅ,τι πιστεύει πὼς ξέρει.

Κ**

ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΧΤΟΥΣ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΗ

II

«Γιὰ κάποιες παιδιακίσιες ἐνθύμησες στὴ Δύστυχη Ρωμιοσύνη ποὺ γεννιέται καὶ πεθαίνει στὶς ἀκροποταμιὲς καὶ τὶς μπάλιες τῆς Βλαχιᾶς, τ' ἀφιερώνω.»

Ἑφτὰ μερόνυχτα ἔλερνε ἡ φουρτούνα τὰ μπουγάζια τοῦ Ποταμοῦ· κάθε χειμώνα πολλὲς φουρτοῦνες τὰ δέρνουνε μὰ σὰν τὴ φουρτούνα ποὺ σᾶς λέω στὰ τόσα χρόνια μιὰ φορὰ τυχαίνει. Οἱ μῶλοι τῶν μπράτσων τοῦ μπουγαζιοῦ κρουσταλιασμένοι, καὶ μέσα ὁ Σουλινᾶς—ἡ μικρούλα Ἑλληνικὴ πολιτεία τῆς Βλαχιᾶς—κάτασπρος ἀπὸ τὸ χιόνι. Ὁ βορριᾶς ἐρχόντανε ρούσσικος καὶ φυσοῦσε μὲ τέτοια δύναμη ποὺ ἔλεγες πὼς γυρέβει νὰ συνεπάρει καὶ νὰ γκρεμίσει τὰ σπίτια. Ὧρες, ὧρες οἱ θαλασσιὲς βουρκωμένες φουσκώνανε βουΐζοντας καὶ ξεσπάνανε στοὺς μώλους μὲ τέτοιαν ὁρμή, ποὺ τὸ ἀντιμάμαλο ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Τραμουντάνας εὕρισκε δύναμη νὰ πάει νὰ χτυπήσει τὸ μπράτσο τῆς Ὀστριας. Μὲ τέτοιον καιρὸ ἀλλοίμονο στὸ βαπόρι ποὺ θὰ ζύγωνε τὸ μπουγάζι· γιὰ καράβι δὲ λογαριάζεται γιατὶ ἀπὸ τέτοιους καιροὺς δὲ γλυτώνει.

Κι' ὡστόσο τέσσερα βαπόρια φέρνανε βόλτα τὸ μπουγάζι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς φουρτούνας. Οὔτε πιλοτίνα οὔτε λαϊφμπότ ξεμύτιζε ὄξω νὰ τοὺς πάει πιλότο, καὶ χωρὶς πιλότο τὰ βαπόρια δὲν μποροῦνε νὰ μποῦνε στὸ Σουλινᾶ, γιατὶ τέτοια κουράγια δὲ βγαίνουνε ποτὲς σὲ καλὸ τῶν καπετανέλλων, μὲ μιὰν ἄσκημη μανούβρα μπορεῖ νὰ βρεῖ σὲ μπάγκο καὶ νὰ βουλιάξει σύψυχο, χρειάζεται πιλότος ποὺ ξέρει τὰ κατατόπια, γιὰ καπετάνιος νὰ τὸ λέει καλὰ καὶ τὸ μάτι του κ' ἡ ψυχή του.

Κ' ἔτσι τὰ τέσσερα βαπόρια φέρνανε βόλτα τὸ μπουγάζι, χωρὶς νὰ ζυγώνουνε. Στὶς ἑφτὰ μέρες ἀπάνω ἡ φουρτούνα δυνάμωσε κι' ὁ φάρος σινιαλάρισε ἀκόμα ἕνα βαπόρι στὴ ράδα. Εἴτανε μεσημέρι· ὁ βορριᾶς ρούσσικος ἐρχόντανε ὅλο καὶ πιὸ φουρτουνιασμένος, σὰ νὰ μὴν ἔφτανε ἔπιασε καὶ δυνατὴ χιονιά, οὔτε τὸ δάχτυλό σου δὲν ἔβλεπες· ἡ καμπάνα τοῦ μπουγαζιοῦ βουρλιζόντανε καὶ οἱ σφυρίχτρες τῶν βαποριῶν κάνανε σὰ δαιμονισμένες. Τὰ βαπόρια καὶ τὰ πέντε ζυγώσανε· τουλάχιστο ἂν βουλιάζανε θὰ γλυτώνανε τὰ πληρώματά τους. Οἱ πιλότοι ξάγρυπνοι στὸ πιλοτάγιο ἀγναντέβανε μὲ τὸ γυαλὶ τὶς μανούβρες τῶν βαποριῶν. Τί βαπόρια εἴτανε, ποῦ νὰ ξέρεις ; μηγάρις ἄφηνεν ἡ χιονιὰ νὰ συνεννοηθοῦνε μὲ σινιάλα; πιὸ καλὰ μανουβράριζε τὸ βαπόρι ποὺ εἶχε ἔρθει ὕστερνό. Δυὸ φορὲς ζύγωσε νὰ μπουγαζάρει μὲ πολλὴ τέχνη.

— Γειά σου, καπετάνιο, λέγανε οἱ πιλότοι ἀνάμεσά τους σὰν τὸ βλέπανε· τὰ τέσσερα βαπόρια τὰ πρῶτα, τ' ἀκολουθούσανε, μὰ ξάφνου ὁ καπετάνιος τοῦ βαποριοῦ ποὺ ἦρθε ὕστερνὸ ἄνοιγε γιὰ τὸ πέλαγο καὶ ὅλα μαζὶ καπνίζοντας καὶ σφυρίζοντας ἀλλοργέβανε.

— Γειά σου, καπετάνιο, λέγανε οἱ πιλότοι ἀνάμεσό τους, γιατὶ βλέπανε πὼς ἡ μανούβρα εἴτανε σωστή. Μωρὲ ποιός νἄναι αὐτός; ἐναλογιόντανε.

Τ' ἀπομεσήμερο ὁ καιρὸς δυνάμωσε κ' ἔκανε προμηνήματα γιὰ προβετζάρισμα π' ἀλλοίμονό τους τῶν βαποριῶν. Τρίτη φορὰ ξανάκανε γιὰ τὸ μπουγάζι τὸ βαπόρι ποὺ ἦρθε ὕστερνό· τ' ἄλλα βλέποντας τὴ μανούβρα του ἀκολουθούσανε· ὁ βορριᾶς πεισμωμένος φρένιαζε· οἱ πιλότοι στὸ πιλοτάγιο ἀμίλητοι· τὸ βαπόρι ζύγωσε γεμάτα· ἔπιασε τὸ φανάρι τῆς τραμουντάνας· μιὰ μανούβρα τεχνικὰ δεξιὰ καὶ καβατζάρισε τὸ μπουγάζι προχωρώντας ὁλοταχῶς μέσα.

— Γειά σου, καπετάνιο, ὁποιος κι' ἂν εἶσαι, χεροκροτήσανε οἱ πιλότοι· τὰ τέσσερα βαπόρια π' ἀκολουθούσαν τὴ μανούβρα μπουκάρκνε καὶ τὸ βαπόρι ποὺ εἶχε ἔρθει ὕστερνὸ ἔφταξε μπρὸς στὸ λιμεναρχεῖο· τὄνομά του ἀπὸ τὰ κρούσταλα καὶ τὰ χιόνια δὲ φαινόντανε· ἕνας ναύτης χιονισμένος ἀνέβασε τὴν πεντιέρα τυλιγμένη στὴν πρύμη· τράβηξε τὸ σκοινί, καὶ φρενιασμένος ὁ βορριᾶς ξεδίπλωσε τὴ γαλανόλευκη μὲ τὸ Σταυρό....

— Γειά σου, καπετάνιο, ξαναχεροκροτήσανε οἱ πιλότοι· κ' ἐγὼ ποὺ εἴμουνα ἐκεῖ κ' ἔβλεπα θαρρεψα πὼς μοῦ χαρίσανε παραπάνω κι' ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

— Γειά σου, Ρωμιοσύνη, εἶπα μέσα μου καὶ δάκρυσα μ' ἀνκφυλλητὸ χαρᾶς.

Ὁ καπετάνιος τοῦ βαποριοῦ, ποὖχε ἔρθει ὑστερνό, εἴτανε πρωτοτάξιδος στὸν Ποταμό· τὸ βαπόρι τὸ λέγανε «Εὐαγγελινή».

Σμύρνη.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ;

Ἐγὼ 'μαι τοῦ παλιοῦ καιροῦ παλιὸν ἀπομεινάριον
Ἱστορικὰ μή με ρωτᾷς καὶ τρέμω σὰν τὸ ψάριον
Τὸ μάτι κλείνω ἐρωτικὰ σὰν γεροντοπαιδάριον
Τρίφομαι καθὼς βλέπετε μ' ἄφθονο κουκουνάριον
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ μ' ἐδιάλεξαν ὡς βιβλιοθηκάριον.

ΣΛΝΤΣΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὴν περασμένη Τρίτη ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς γιόρτασε τὰ γεννέθλιά του, μπαίνοντας στὸ πενήντα χρόνια.

— Γεννήθηκε στὴν Πάτρα, στὶς 13 τοῦ Γεννάρη 1859, μέρα Πέμπτη καὶ ὥρα 2 τὰπομεσήμερο, στὸ ἴδιο σπίτι ποὺ γεννήθηκε καὶ ἡ μεγάλη Ἰταλίδα συγγράφισσα Μαθίλδη Σερράο.

— Τὰ πενήντα χρόνια του τὰ γιόρτασε σεμνὰ τὴν Τρίτη βράδι ὁ ποιητὴς σπίτι του μὲ τραπέζι φιλικὸ ποὺ καθίσανε ἡ κυρία κὶ ὁ κ. Παρρέν, ἡ δα Εἰρήνη Νικολαΐδη καὶ οἱ κ. κ. Καρκαβίτσας, Ξενόπουλος καὶ Ταγκόπουλος.

— Οἱ δυὸ τελευταῖοι, σᾶς βεβαιώνουμε, δὲ φαγωθήκανε. Τὸ ἐναντίο, φάγανε καὶ ἤπιανε ἀδερφικώτατα (ὁ Ξεν. μολόγησε πὼς εἶναι καλὸ δράμα οἱ «Ἀλυσίδες» κι ὁ Ταγκ. ἀναγνώρισε γι' ἀριστούργημα τὴ «Φωτεινὴ Σάντρη») κ' ἔτσι ξασφαλίστηκε καὶ ἡ παγκόσμια εἰρήνη.

— Τὸ περασμένο Σάββατο στὴν «Ἑστία» ὁ κ. Γ. Τ. κλαίει καὶ δέρνεται γιὰ τὸ χαρτὶ καὶ τὸ τυπογραφικὸ μελάνι ποὺ πᾶνε ἄδικα τῶν ἀδίκων γιὰ νὰ τυπωθοῦνε, λέει, τὰ τελευταῖα «Ρόδα καὶ Μῆλα» τοῦ Ψυχάρη, ἐνῶ μποροῦσε μὲ τὰ ἴδια ὑλικὰ νὰ τυπωθεῖ κανένα ἔργο τῆς προκοπῆς.

— Ἀπὸ μεγάλη του μετριοφροσύνη ὁ κ. Γ. Τ. δὲν ὁρίζει καὶ τὸ ἔργο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τυπωθεῖ, καμιὰ λ. χ. ἐπιθεώρηση ἀλλὰ «Νέα Παναθήναια» ἢ κανένα δράμα ἀλλὰ «Θεοδώρα».

— Γιὰ τὸ «Γίγταυρο» τοῦ Ρήγα Γκόλφη διαβάσαμε στὸ «Μέλλον» τῆς περασμένης Κυριακῆς μιὰ πολὺ δυνατὴ κριτική, γραμένη ἀπὸ τὸ διευθυντή του κ. Κόκκινο.

— Τὸ «Σκρὶπ» τῆς περασμένης Κυριακῆς ξανατύπωσε ἀρκετὲς στροφὲς ἀπὸ τὸ «Τραγούδι τῶν τόπων» τοῦ Λέαντρου Παλαμᾶ, μὲ πολὺ κολακευτικὰ καὶ δίκαια λόγια γιὰ τὸ νέο ποιητή.

— Ἡ «Διάπλαση τῶν Παίδων» ξανατυπώνοντας σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα της τὴ «Σουλιωτοπούλα» τοῦ Βλαχογιάννη μποροῦσε, θαρροῦμε, νὰ πεῖ πὼς τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» καὶ μποροῦσε νὰ μὴ βαφτίσει *Ἰωάννη* τὸ συγγραφέα της, ἀφοῦ ὁ χριστιανὸς ὑπογράφεται φανερὰ πλατὺς *Γιάννης* Βλαχογιάννης.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. Ι. Δ. στὴν Πόλη, R. Par. στὸ Λίβερπουλ, *Μ. Τζ* στὶς Ἰνδίες καὶ *Δ. Φωκ.* ἐδῶ. Λάβαμε τὶς συντρομὲς τοῦ 909 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—*κ. Φ. Στ.* στὴν Κέρκυρα. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 1908 καὶ 1909 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—*κ. Στ. Λιν.* στὴ Λαμία. Σὲ πρόλαβε ἄλλος. Δὲν πειράζει· ἄλλοτε.—*κ. Δ. Στρ.* ἐδῶ. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς προχτὲς ἴσια ἴσια, δυὸ μέρες ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα σου, μᾶς ἔφερε ὁ κ. Ἀβέζος τὰ καινούρια σατυρικὰ διηγηματάκια του ποὺ μὲ γενικὸ τίτλο «Δεκάλογος» θὰ δημοσιευτοῦνε στὸ «Νουμᾶ».—*κ. Κ. Δελ.* στὴν Ἀλεξάντρεια. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 909 κ' εὐχαριστοῦμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν, ἤτοι εἰς ὀράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1)2	τοῖς	ο)ο	κατ'	ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μην.
2	»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2 1)2	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3	»	»	»	»	»	»	4 ἐτ
4	»	»	»	»	»	»	5 ετ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.